

ntamo

Arjen Duinker

EHKÄ NELJÄ YHTÄLÖÄ

EHKÄ NELJÄ YHTÄLÖÄ

© 2012 Arjen Duinker, Antero Helasvuo
ISBN 978-952-215-197-1

HOLLANKIELINEN ALKUTEOS
Misschien vier vergelijkingen

TAITTO
Make Copies

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2012
ntamo
www.ntamo.net

Arjen Duinker

EHKÄ NELJÄ YHTÄLÖÄ

Suomentanut

Antero Helasvuo

ntamo

SCARPAN PORTAIKKO

Scarpa sanoo muille kolmelle:

”Tervetuloa sisimpääni
ja tervetuloa portaikolleni.
Oi portaikko vähäaskelmainen!
Oi portaikko ja askelmat jotka olen laatinut!
Teille, kesakkoinen nainen,
teille, korukorvainen nainen,
teille, intialainen laulaja...
Puhukaa lasisanoin,
puhukaa betonisanoin,
puhukaa vesisanoin!”

Korukorvainen nainen sanoo intialaiselle laulajalle:

”Minun elämästäni ette kostu mitään,
sillä elämäni on uusinta,
jatkoa toisille elämille.
Varpaani ovat puhtaat,
kynteni vielä puhtaammat.
Nilkkani ovat ryhmyiset,
ja kantapääni nääntyneen näköiset.
Äänenne ilahduttaa minua.”

Kesakkoinen nainen sanoo intialaiselle laulajalle:

”Miksi tulitte näille raunioille
säihkyvine sydäminenne?
Olen suuri kuun ystävä,
monen muun, mutta etenkin kuun,
sillä kuu pettää niin kuin ei mikään tai kukaan.
Niin aistikas on kuu, että puut ja lehdet vaikenevat,

niin kevyt on kuu että lapset nukahtavat.
Miksi ette mennyt ulos maahan istumaan
ja odottamaan ja odottamaan ja odottamaan?
Oi kuu, pilaile sydämelläni!
Oi kuu, johda ääneni harhateille.
Oi kuu, koristeikkunainen palatsi!
Oi kuu, laiva hyväenteisin purjein!
Oi kuu, anna tuulen lietsoa tulta!

Intialainen laulaja sanoo Scarpalle:

”Rakkaus on konkreettisempi kuin lasi viiniä,
Rakkaus on monimielisempi kuin kuu katolla,
Rakkaus on tökerömpi kuin virkailija.
Portaikonne näyttää suudelmalta...
Suudelmalta, jonka todistaja olin nuoruudessani...”

Korukorvainen nainen sanoo kesakkoiselle naiselle:

”Käännä nenää ja päätä ja luonnetta.
Seison mieluummin tällä askelmalla kuin tuolla,
mutta jos seisaisin siellä, puhuisin päinvastaista.
Miksi joku luottaa kuuhun?
En kuule kuun puhuvan,
kuulen ruumiini puhuvan.
Ruumiini puhuu tässä portaikossa,
ja tämä portaitko puhuu ruumiissani.”

Kesakkoinen nainen sanoo intialaiselle laulajalle:

”Laulut entisajoilta
panevat veden hiljaa virtaamaan.

Linnut entisajoilta
ovat sydämeni silmät.
Mausteet entisajoilta
antavat tulen hehkun hiuksilleni.”

Scarpa sanoo muille kolmelle:

”Löysin kerran itseni uudestaan
kunnailla maatalon keittiöstä.
Muistin, että olin juonut,
kuunnellut tunkeilevaa hälyä,
tanssinut naapurikylän miesten ja naisten kanssa,
tuijottanut kenkiä, housuja, mekkoja,
maistellut kakkuja, jotka olivat vielä lämpimiä...
ja juonut taas. Ja kuvittelin tietäväni,
kuinka hellä voi krokotiili olla,
kuinka yksinäinen norsu, kuinka pelokas susi...
Minun oli sallittu nukkua ja uneksia,
minut oli laskettu viileille laatoille.
Nousin seisomaan ja katsoin ulos
ikkunasta, joka oli osittain verhottu
somalla virkkuutyöllä. Katsoin minuutin,
kaksi kolme neljä minuuttia, vartin ehkä,
kunnes kuulin askelia.
Niiden huolekkuus, rauha, vakaumus!
Hetken tunsin tarvetta
lopun elämäni ei muuta
kuin kerran kuunnella kaikua.”

Intialainen laulaja sanoo kesakkoiselle naiselle:

”Huoria on seissyt tässä kokemuksineen,

säveltäjiä on seissyt tässä tilassa,
naisia suonikohjuineen, vaivoineen ja kunniantuntoineen,
leipureita puupurutaikinoineen,
miehiä, jotka hankkivat vaimoilleen meikkejä,
jultmia miehiä, miehiä, jotka näyttivät juopuneilta
torjutusta peniksestään suruissaan,
kitiseviä lapsia, toiveikkaita lapsia,
rakentajia, graafikkoja, muotikuvaajia,
sotien voittajia, kilpailujen voittajia,
naisia, joilla on ylevät kauneusihanteet,
vierellään kangasihoisia naisia,
valtiomiehiä, sirkustaiteilijoita, naamioitsijoita,
ihmisiä, joilla on epäilevät silmät...”

Kesakkoinen nainen sanoo intialaiselle laulajalle:

”Vuorenvarmasti! Ja monia muita!
Minä tulin Veronaan
ihailemaan tätä portaikkoa.
En ole syventynyt historiankirjoihin,
matkaoppaat olen jättänyt sikseen.
Hartiani ovat kristallista tehdyt,
ajatukseni ovat pähkinäpuun syitä,
ja rakastajani sanoihin
haluan vastata kielelläni.
Olen täällä tätä portaikkoa ihailemassa,
olen täällä kadotakseni.”

Scarpa sanoo kesakkoiselle naiselle:

”Onpa teillä jalassa selväjärkiset kengät!
Ovatko ne kuun sanansaattajia?

Hollantilainen Arjen Duinker tunnetaan äärimmäisen konkreettisenä runoilijana: hänellä ”esineet saavat olla esineitä”, vapaina ajatusten ja ideoiden niiden ylle yleensä heittämästä varjosta. *Ehkä neljä yhtälöä* (*Misschien vier vergelijkingen*, 2002) on kiertomatka Euroopassa ja allegoria, jossa neljä ääntä – Scarpa (kuulu italialainen arkkitehti?), kesakkoinen nainen, korukorvainen nainen ja intialainen laulaja – tuntuvat luotaavan kukin oman tajuntansa mysteeriä. Mutta: ”Henkiä ei ole olemassa. / Jos niitä olisi, ne puhuisivat mahdollisesti totta. / Mutta niitä ei ole. / Jos niitä olisi, ne voisivat lähteä matkalle mukaan. / Mutta niitä ei ole. / Jos niitä olisi, ne keksisivät ennen pitkää jotakin. / Mutta niitä ei ole.”

Arjen Duinker on syntynyt vuonna 1956 Delftissä, jossa hän edelleen asuu. Hänen runouttaan on käännetty mm. italiaksi, ranskaksi, englanniksi, portugalkiksi, venäjäksi ja farsiksi ja se on saanut mm. arvostetut runouspalkinnot Jan Campertprijs (2001) ja VSB Poëzieprijs (2005). Antero Helasvuon kuulas ja rytmisesti hallittu käännös tekee oikeutta Duinkerin yhtälöille.

